

Arrest

nr. 183 359 van 6 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 24 augustus 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.02.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde B M M, geboren op 01.09.1985, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit- maakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- bestaansmiddelen van de referentiepersoon
- ongedateerde 'déclaration solennelle' waarin een derde, zijnde de oom van betrokkene en de referentiepersoon, op eer verklaart dat beide betrokkenen samen inwoonden bij hun ouders: deze verklaring wordt beschouwd als een verklaring op eer. Echter, gezien een verklaring op eer steeds een gesoñiciteerd karakter heeft, en er geen bijkomende objectieve en verifieerbare documenten werden voorgelegd om deze verklaring te ondersteunen, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Voor zover deze verklaring moet aanvaard worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze verklaring stelt dat beide betrokkenen deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.
- 'attestation de solde' FiBank dd. 01.04.2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een gezamenlijke rekening hebben sedert 20.04.2013; bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt de referentiepersoon op 12.01.2015 een bedrag van 21.000.000 Guineese Frank (omgerekend zo'n €2065) op deze rekening stortte waarna betrokkene in de periode januari - maart 2015 op regelmatige basis kleinere bedragen van deze rekening opnam. Echter, uit de (geweigerde) visumaanvraag Kort Verblijf blijkt dat betrokkene een job had en bijgevolg over een inkomen beschikte. Er is dan ook niet afdoende bewezen dat betrokkene van de storting vanwege zijn broer afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 25.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentie-persoon; er werd echter niet afdoende aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van oorsprong of van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Doordat het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd heeft omdat niet afdoende zou blijken dat deze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

Zodat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

1.

Aangaande het ten laste zijn in het land van herkomst

Verzoekende partij woont in België in bij zijn broer, de heer M. M. B. De broer van verzoekende partij heeft de Nederlandse nationaliteit en beschikt over een E+ kaart ter staving van een duurzaam verblijf (stuk 4).

De maandelijkse inkomsten van de broer van verzoekende partij bedragen ca. 2000 euro (stuk 8). De broer van verzoekende partij neemt de kosten van levensonderhoud van verzoekende partij te zijner laste.

Tevens was verzoekende partij reeds ten laste van zijn broer toen hij nog in het land van herkomst verbleef. De broer van verzoekende partij opende immers op 20 april 2013 bij Fibank te Conacry een gezamenlijke rekening ten behoeve van verzoekende partij op naam van zichzelf en verzoekende partij. Op deze rekening werd ca. 2065 euro gestort, hetgeen een fortuin uitmaakt in Guinee (stuk 9)! Het bestaan van deze rekening en de fondsen daarop toont reeds op zichzelf aan dat verzoekende partij ook in het herkomstland en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van zijn broer.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat uit de (geweigerde) visumaanvraag kort verblijf blijkt dat verzoekende partij een job had en bijgevolg over een inkomen beschikte. Er zou dan ook niet afdoende bewezen zijn dat verzoekende partij van de storting vanwege zijn broer afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient de zaken nochtans in haar context te beschouwen. Verzoekende partij beschikte immers slechts zeer kortstondig over een tewerkstelling in Guinee en dit enkel en alleen omdat hij over een eigen inkomen diende te beschikken in het kader van zijn aanvraag visum kort verblijf. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij ook in het herkomstland steeds ten laste is gebleven van zijn broer.

2.

Aangaande het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon

De Dienst Vreemdelingenzaken twijfelt aan het feit dat verzoekende partij deel zou uitmaken van het kerngezin van zijn broer. Bij zijn aanvraag voegde verzoekende partij nochtans een notariële akte waarin de verklaring op eer van de oom van verzoekende partij, de heer A. M. D. B., werd opgenomen dat verzoekende partij en de heer M. M. B. broers zijn en bij hun ouders inwoonden te quartier Bellevue, gemeente Dixinn, Conacry

Tevens blijkt de verwantschapsband tussen de heer M. M. B. en verzoekende partij uit hun respectievelijke geboorteakten (stukken 6 en 7).

Het staat dan ook onomstotelijk vast dat verzoekende partij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

Het is overduidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet nauwkeurig onderzocht heeft, want anders had zij vastgesteld dat verzoekende partij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 en was zij nooit tot deze beslissing gekomen.

Het middel is dan ook gegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.”

2.1.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De beoordeling houdt *in casu* verband met de toepassing van de relevante wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat het ten laste zijn dient te gebeuren in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert.

Hierop oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, 16 januari 2014), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste zijn’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoeker dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van “een situatie van reële afhankelijkheid” van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*). Het bestuur kan derhalve vragen

aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, *in casu* zijn broer. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoeker voert *in casu* aan dat zijn broer (referentiepersoon) op 20 april 2013 bij Fibank te Conakry een gezamenlijke rekening opende, waarop hij geld stortte. Hij betoogt dat hij in totaal € 2065 stortte wat een zeer groot bedrag is in Guinee. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag ten laste was van zijn broer. Verzoeker betwist ook dat het motief dat verzoeker, ten tijde van zijn visumaanvraag, tewerkgesteld was en bijgevolg over een inkomen beschikte, geen afbreuk doet aan het feit dat hij in het land van herkomst steeds ten laste was van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoekers broer geld stortte op een gezamenlijke rekening onvoldoende bewijst dat verzoeker van zijn broer afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker ten tijde van zijn (geweigerde) visumaanvraag kort verblijf een job had en bijgevolg over een inkomen beschikte.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn middel weliswaar naar het bestaan van deze rekening en de overgemaakte bedragen verwijst, maar daarmee niet aantoonde dat ten onrechte werd besloten dat dit niet bewijst dat verzoeker, zoals hoger uiteengezet, daadwerkelijk afhankelijk was van zijn broer. Ook acht de Raad het motief dat verzoeker over tewerkstelling in Guinee beschikte pertinent in dit opzicht. Waar verzoeker aanvoert dat deze tewerkstelling kortstondig was en slechts werd aangegaan met het oog op het bekomen van een visum voor kort verblijf, biedt hij geen enkele aannemelijke verklaring waarom hij niet zou kunnen werken en dat hij een reële band van afhankelijkheid heeft met zijn broer.

Verzoeker betwist verder het motief dat hij geen deel zou uitmaken van het gezin van zijn broer en verwijst daarbij naar het feit dat hij de verklaring op eer van zijn oom vervat is in een notariële akte. De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden beslissing niet de authenticiteit van de notariële akte wordt betwist, doch slechts de draagwijdte van deze akte werd beoordeeld, met name wordt daarin slecht geacteerd dat verzoekers oom een verklaring op eer heeft afgelegd. Het notariële karakter van deze akte waarborgt evenwel niet de juistheid van deze verklaring zelf. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze verklaring vals zou zijn, doch dat er alleen uit blijkt dat verzoeker en zijn broer in het verleden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd.

Aan de hand van de door verzoeker bijgebrachte stukken wordt niet op afdoende wijze aangetoond dat de steun door de referentiepersoon noodzakelijk was voor verzoeker in het land van herkomst om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. De stukken die verzoeker bijbracht, laten aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op niet kennelijk onredelijke wijze vast te stellen dat verzoeker niet ten laste was van zijn Nederlandse verwant als referentiepersoon.

Zodoende kon de gemachtigde van de staatssecretaris naar rede uit het geheel van de beschikbare gegevens, vaststellen dat verzoeker en zijn kind niet afdoende hebben aangetoond dat zij effectief ten laste zijn van de referentiepersoon en dat zij niet voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van zijn aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Doordat artikel 47/3, §2 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat “de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel”.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing expliciet verwijst naar voormeld artikel.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens oordeelt dat de verklaring van de oom van verzoekende partij die door verzoekende partij wordt voorgelegd niet aanvaard kan worden als bewijsmiddel.

Zodat de bestreden beslissing artikel 47/3, §2 van de Wet van 15 december 1980 schendt.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing expliciet naar de bepalingen van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dewelke stellen dat het feit dat men ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon bewezen kan worden met elk passend middel.

Het bewijs dat men ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moet in principe afgegeven worden door de bevoegde overheden van het land van herkomst. Als die overheden geen bewijs afgeven, kan men het bewijs met elk passend middel leveren.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing evenwel dat de verklaring van de oom van verzoekende partij een verklaring op eer vormt. Vervolgens argumenteert zij dat dergelijke verklaring steeds een gesolliciteerd karakter heeft, en er geen bijkomende objectieve en verifieerbare documenten werden voorgelegd om deze verklaring te ondersteunen, zodat deze verklaring niet in overweging kan genomen als afdoende bewijs dat verzoekende partij deel uitmaakt.

Op die manier voegt Dienst Vreemdelingenzaken evenwel voorwaarden toe aan de Wet en gaat zij haar appreciatiemarge ruimschoots te buiten!

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat voorbij aan het feit dat verzoekende partij de wettelijke voorwaarden mag bewijzen met elk passend middel. Het komt de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om de bewijskracht van de voorgelegde documenten in vraag te stellen. Bovendien negeert de Dienst Vreemdelingenzaken dat de betreffende verklaring werd afgelegd ten aanzien van een notaris en dat hiervan een notariële akte werd opgesteld.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Zoals *supra* reeds werd opgemerkt in verband met het eerste middel, bepalen artikel 47/1, 2°, en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat het ten laste zijn dient te gebeuren in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Deze discretionaire appreciatiebevoegdheid houdt niet in dat elk voor de verzoeker voorgelegd stuk als bewijskrachtig dient te worden aanvaard. In de bespreking van het eerste middel blijkt dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom de door verzoeker aangebrachte stavingsstukken niet als bewijskrachtig worden aanvaard. Waar verzoeker thans *in concreto* enkel betoogt dat de verklaring op eer van zijn oom opgesteld werd door een notaris, herhaalt de Raad dat deze akte slechts acteert dat verzoekers oom inderdaad een verklaring op eer heeft afgelegd, doch dat de authenticiteit van deze akte zich niet uitstrekt tot de inhoud van deze verklaringen zelf. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat enkel wordt verklaard dat verzoeker en zijn broer behoren tot het gezin van hun ouders, doch niet dat verzoeker zelf naderhand behoorde tot het gezin van zijn broer. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel ("eerste middel" ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten) de schending aan van artikel 2, derde lid, van de Europese Richtlijn 2004/38/EG. Hij licht het derde middel toe als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van een verblijf met meer dan drie maanden afleverde met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl wanneer "andere familieleden" van Unieburgers in het kader van een procedure gezinshereniging een annulatieberoep instellen bij de Raad voor Vreemdelingenzaken dit beroep evenzeer van rechtswege schorsend is.

Zodat de Dienst Vreemdelingenzaken deze schorsende werking klaarblijkelijk niet erkent nu zij toch reeds is overgegaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing overigens expliciet stelt "dat het beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet schorst wanneer het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Wet".

Sinds 15 mei 2014 hebben bepaalde "andere familieleden" van Unieburgers een recht op gezinshereniging en dit volgens de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

In een schorsingsarrest van 3 oktober 2014 (nr. 130.817), dat geveld is door een kamer met drie rechters, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet dat wanneer voornoemde personen een annulatieberoep instellen in het kader van een procedure gezinshereniging, dit beroep van rechtswege een schorsende werking heeft.

De beslissingen waartegen een van rechtswege schorsend beroep open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden opgesomd in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering of beëindiging van het verblijfsrecht van een ander familielid van een Unieburger, staat strikt genomen niet vermeld in de lijst met beslissingen in artikel 39/79 Vw.

De Dienst Vreemdelingenzaken leidde hieruit af dat andere familieleden van Unieburgers geen automatisch schorsend beroep hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing tot weigering van hun aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken volgde dus een strikte lezing van artikel 39/79 Vw.

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen stelt echter dat een dergelijke strikte lezing van artikel 39/79 Vw op het eerste zicht niet te verzoenen is met de bedoeling van de Belgische wetgever, en met Europese richtlijn 2004/38/EG:

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wou de Belgische wetgever de "andere" familieleden gelijkstellen aan de "klassieke" familieleden. Artikel 47/2 Vreemdelingenwet verklaart de bepalingen die van toepassing zijn op de familieleden bedoeld in artikel 40bis Vreemdelingenwet ook van toepassing op de "andere familieleden". Dat blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding. Er wordt hen immers hetzelfde verblijfsrecht toegekend en de wet hanteert voor hen dezelfde formele, procedurele en inhoudelijke vereisten.

Een dergelijke gelijkstelling lijkt volgens de Raad op het eerste zicht niet te verzoenen met een regeling waarbij de ene categorie familieleden bij een negatieve beslissing wel een van rechtswege schorsend annulatieberoep zou hebben, terwijl de andere categorie dit niet zou hebben.

Verder heeft het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) gezegd dat artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG aan de lidstaten een verplichting oplegt om de binnenkomst en het verblijf van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, te "vergemakkelijken". Dat verplicht de lidstaten om aanvragen van andere familieleden van Unieburgers gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen. Een dergelijke verplichting is volgens de Raad moeilijk te verzoenen met een restrictieve lezing van artikel 39/79 Vreemdelingenwet waarbij wel een van rechtswege schorsend effect toegekend wordt aan een annulatieberoep tegen een weigering van een aanvraag gezinshereniging ingediend door een familielid van een derdelander, terwijl er geen automatisch schorsend beroep open staat tegen weigeringen van gezinshereniging voor andere familieleden van een Unieburger.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet artikel 39/79 §1, tweede lid, 7° Vw daarom zo begrepen worden dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een Unieburger, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is hieraan totaal voorbij gegaan.

Het middel is gegrond."

2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat 2, derde lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van

Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

3. „gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”

Waar verzoeker betoogt dat hieruit volgt dat hij dient te beschikken over een opschortend beroep, kan hij niet worden bijgetreden.

Verzoekers aanvraag als familielid van een burger van de Unie steunt op artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Uit de parlementaire voorbereiding bij het voornoemde artikel 47/2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de andere burgers van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, bij het toekennen van de aanvraag een *“verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”* krijgen en dat zij tevens na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 21). De wetgever lijkt er aldus, door het invoegen van voornoemd artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, voor te hebben geopteerd om aan de andere familieleden van een burger van de Unie, eenzelfde recht van binnenkomst en verblijfsrecht toe te kennen als aan de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, mits deze *“andere familieleden”* uiteraard tevens voldoen aan de specifieke voorwaarden van Hoofdstuk Ibis van de vreemdelingenwet.

Voorts wordt er op gewezen dat artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn er duidelijk in voorziet dat de lidstaten overeenkomstig hun nationaal recht de binnenkomst en het verblijf van de andere in de richtlijn genoemde *“personen”* moeten vergemakkelijken. Deze personen zijn a) de *“andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”* en b) *“de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft”*. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. Het Hof van Justitie heeft in zijn prejudicieel arrest *Rahman* van 5 september 2012 de draagwijdte toegelicht die aan de term *“vergemakkelijken”* uit artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn moet worden gegeven. Het Hof overweegt het volgende:

“21. Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden

bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25. Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I- 7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).”

Aldus blijkt dat de lidstaten ter zake een ruime beoordelingsmarge hebben, doch zij moeten in elk geval de aanvragen ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, punt 21).

In het arrest van de Raad met nummer 130 817 van 3 oktober 2014, dat door verzoeker wordt aangehaald, werd aldus geoordeeld dat *“artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet zo moet worden begrepen dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

De Raad merkt evenwel op dat het aangehaalde arrest een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betrof, waarbij de verwerende partij had voorzien in een gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. De bevelscomponent in de thans bestreden beslissing betreft daarentegen een bevel met een termijn van dertig dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er werd niet voorzien in een gedwongen uitvoering. Evenmin blijkt ter terechtzitting dat verzoeker inmiddels het grondgebied heeft verlaten of dat er inmiddels een beslissing tot gedwongen uitvoering werd genomen.

Zo de verzoeker moet worden gevolgd in zijn betoog dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing opschortend dient te zijn, merkt de Raad op dat artikel 39/79, § 1, van de vreemdelingenwet enkel stelt dat *“tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen [kan] worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.”*

Aldus verbiedt artikel 39/79, § 1, van de vreemdelingenwet niet dat ten aanzien van verzoeker wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel dat een dergelijk bevel gedwongen wordt uitgevoerd. De afgifte, zoals *in casu*, van een bevel met een termijn voor vrijwillig vertrek, is dan ook niet in strijd met de schorsende werking die, gelet op artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, is verbonden aan het beroep bij de Raad tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder is daarenboven, gezien de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in regel verplicht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel (tweede middel ten aanzien van het bevel) voert verzoeker de schending aan artikel 8 van het EVRM. Hij licht het vierde middel toe als volgt:

“Doordat het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij verplicht om naar Guinee terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een kerngezin vormt met zijn broer bij wie hij inwoont en zijn ouders.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt. Zodat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij vormt in België een gezin met zijn broer die een legaal verblijf heeft in België. Tevens wonen ook de ouders van verzoekende partij in België.

Evident is er sprake van een voldoende hechte relatie om onder de toepassings sfeer te vallen van artikel 8 EVRM. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Bovendien kan de scheiding van personen die een nauwe band met elkaar hebben t.g.v. de onmiddellijke uitzetting van een persoon, kan – los van een eventuele bescherming die artikel 8 EVRM ter zake biedt – een schending van artikel 3 opleveren.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.4.2. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden wordt door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nu blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoeker betoogt evenwel dat de weigeringsbeslissing niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel mag leiden wanneer er ernstige en concrete aanwijzingen bestaan van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt dienaangaande op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, ‘bijlage 20’, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving, doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Bijgevolg dient de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM eveneens getoetst te worden aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

In casu wordt in de bestreden beslissing aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 47/4, 2°, van de vreemdelingenwet geweigerd. Dit betreft een situatie van eerste toelating.

In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*

(GK), § 105). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel en volgende van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van de door verzoeker aangevoerde middelen blijkt niet dat *in casu* de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat verzoeker niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter de goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit de feitelijke omstandigheden van de zaak dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe heeft besloten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag van een verblijfskaart. Door aldus te handelen erkent deze dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* blijkt aldus dat de belangenafweging die in de vreemdelingenwet werd verankerd met de artikelen 47/1 en volgende, eveneens aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten zonder enige afweging, nu uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat pas tot dit bevel werd besloten nadat zijn aanvraag van een verblijfskaart werd geweigerd. De afgifte van het bevel blijkt aldus *in casu* samen te hangen met de beslissing tot weigering van verblijf.

Waar verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van zijn ouders in België, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (EHRM *Mokrani t. Frankrijk*, 15 juli 2003). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bijv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind en de reële banden tussen ouder en kind. Verzoeker brengt geen elementen aan die hierop kunnen wijzen. Ook met betrekking tot het gezinsleven met zijn broer oordeelt het Hof "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Ook hier beperkt verzoeker zich tot een algemene

verwijzing naar de aanwezigheid van zijn broer in België, zonder bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te brengen die de gewone affectieve banden overstijgen.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT